

PORT
PAYÉ
HELLAS

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμὸς φύλλου 205

16 Μαΐου 2007

Ἡ ὀδυνηρὴ ἐμπειρία μου

ἴλοι ἄθεοι, σαλπικτιές τῶν συνημάτων τοῦ ἀθεϊσμοῦ, χαρίστε μου τὴν ἄνεση, νά σᾶς ἐκδιπλώσω, ἀπλά καὶ ἐξομολογητικά, τή μακρά, κατώδυνη, ἱερατικὴ ἐμπειρία μου. Σεῖς, φορεῖς ἢ μεταφορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς νεωτερικότητας, ἐντάσσετε στή λίστα τῶν «ξεπερασμένων» ἰδιωμάτων τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου τή δίψα γιά ἀναφορά στήν «ὑπέρ λόγο» πραγματικότητα καί γιά κοινωνία μέ τόν «πάντων ἐπέκεινα» Θεό. Ὑψώνετε, μέ αὐτοπεποίθηση παγγνωσίας, τά πανώ τῆς χειραφέτησης. Καί προβάλλετε, ὡς μοναδική καί ὑπέριστη ἀξία, τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Κηρύσσετε, «ἐκ τοῦ μακρόθεν», τίς ιδέες σας στίς πλατειές, ἀνθρώπινες μάζες. Καί ἐπαγγέλλεσθε δυναμικὴ ἀποκοπή ἀπό τά σχήματα τοῦ παρελθόντος, ἀναβάθμιση τῆς ποιότητας ζωῆς καί ἀδέσμευτη, τρελλή ἀπόλαυση τῶν εὐρημάτων τοῦ πολιτισμοῦ μας. Θά μοῦ ἐπιτρέψετε, ὄμως, τὴν παρατήρηση, ὅτι, κατά τὴν ὀρμητικὴ σας ἐπέλαση στήν ἐπικαιρότητα καί στήν προσπάθειά σας νά διεγείρετε τὰ πλήθη καί νά προκαλέσετε «ρεῦμα», σᾶς διαφεύγει ὁ προσωπικὸς στεναγμὸς καί ἡ κρυφὴ ἀγωνία τοῦ κάθε συνοδοιπόρου μας. Δέ σᾶς ἀπομένει χρόνος ἢ καί διάθεση, νά μιλήσετε μέ τή μιά ὑπαρξη, πού ἀγκομαχάει στήν ἀνηφόρα τοῦ

ιστορικού δρόμου, γιατί, μέσα στις σύγχρονες συγκυρίες, έχασε και τό Θεό και τόν άνθρωπο και δέν κατάφερε νά αξιολογήσει τήν ιερότητα τοῦ προσώπου τῆς και νά διδαχτεῖ τό νόημα τοῦ μόχθου τῆς

Εγώ, λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν ἀποστέρω τήν ἀναβάθμιση τῆς ποιότητας ζωῆς. Καί δέν περιφρονῶ τήν περαιτέρω καλλιέργεια τῶν πολιτιστικῶν μοντέλων. Ὡστόσο, μέ συνέχει και μέ συνεγείρει τό πρόσταγμα τοῦ Κυρίου μου, νά ἀναζητήσω τό ἕνα, τό «χαμένο» πρόβατο. Νά περπατήσω, διακριτικά, στήν ἄκρη τοῦ δρόμου ἢ στίς μακρινές ἐρημιές. Νά ἀφουγκραστῶ τό στεναγμό τοῦ πονεμένου ἀδελφοῦ μου. Νά σφουγγίσω τό δάκρυ μέ τό μαντίλι τῆς θείας ἀγάπης. Καί νά στηρίξω τά «παραλελυμένα γόνατα». Ἀσκώντας αὐτό τό λειτούργημα, δέ σαλπίζω ξεσηκωμό γιά χειραφέτηση. Κι' αὐτό, γιατί πιστεύω ἀκράδαντα, πώς, ἀπό τή στιγμή τῆς Δημιουργίας, ὁ Θεός προίκισε τήν ἀνθρώπινη φύση μας μέ τά δῶρα τῆς ἀναπαλλοτριώτης ἐλευθερίας και τῆς ἔλλογης ὑπευθυνότητας. Ἡ μόνη μου παρέμβαση εἶναι νά ὑπενθυμίζω σιούς συνοδοιπόρους μου και συνομιλητές μου, πώς ἐλευθερία δίχως τή συνειδητοποίηση και τήν ἐνεργοποίηση τῆς ὑπευθυνότητας δέν εἶναι ἐλευθερία. Καί πώς ὑπευθυνότητα, πού δέ διαχειρίζεται, σοφά και διακριτικά, τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας, καταντάει ἐπικίνδυνη τυραννία.

Ναί, δέν ὑψώνω σημαῖες. Μοιράζομαι τούς προβληματισμούς και τήν ὀδύνη. Διαλέγομαι, ἄμεσα, εἰλικρινά, ἔντιμα και ἔμπονα, μέ τούς ἀνθρώπους, πού συναινοῦν νά μιλήσουν μαζί μου. Μέ τούς «προβεβηκότες» στήν ἡλικία. Καί μέ τή θαλερή νεότητα. Μέ τούς φορεῖς τῆς πίστεως. Καί μέ τούς ὁπαδούς τῶν ἀθεϊστικῶν κινημάτων. Μιά και περπατᾶμε σιά χαραγμένα μονοπάτια τῆς «παρούσης» ζωῆς, ἀντιμετωπίζουμε τίς ἴδιες προκλήσεις, δοκιμάζουμε τίς ἴδιες χαρές και τίς ἴδιες καταιγίδες, εἶναι παραδεκτό, νά ἀλλάζουμε κρίσεις και ἐμπειρίες και νά θησαυρίζουμε μέ τή γνώση και μέ τήν ὀδύνη τοῦ συνομιλητή «ἀδελφοῦ».

Αὐτό τό διάλογο, δέν τόν διαφεντεύουν και δέν τόν τροχιοδρομοῦν τά ὀρμητικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς. Καί δέν τόν δημοσιοποιοῦν τά συνθήματα, πού γράφονται σιούς τοίχους. Τόν κανοναρχοῦν οἱ μυστικές μας λαχτάρεις. Καί τόν προσδιορίζουν, θεματικά, οἱ ἀναπάντεχες, προσωπικές περιπέτειες. Σιγοῦνοί φωνές τῶν πολλῶν. Χαμηλώνουν τά φῶτα τῆς ἐκθαμβωτικῆς προπαγάνδας. Καί ἡ ἐπικοινωνία μπαίνει σιά μονοπάτια τῆς ἀμεσότητας και τῆς εἰλικρίνειας.

Από αυτό τον ιερατικό διάλογο με τους ανθρώπους της εποχής μου, σās μεταφέρω, ή, ακριβέστερα, σās έμπιστεύομαι ένα κομμάτι. Μιά συμπερασματική σελίδα, πού, αντί για άνθους εϋτυχίας, διασώζει και στέλνει στην ιστορία, πικρία και πόνο. Άδελφια μας, πού άκουσαν τά κηρύγματα και τά συνθήματα της χειραφέτησης, πού έκοψαν τή γραμμή κοινωνίας με τό Δημιουργό και Πατέρα και άπορροφήθηκαν στή δίνη της έγκόσμιας πολυπραγμοσύνης, ζοϋν, τούτη τήν ώρα τήν έμπειρία της άποτυχίας και της άπαξίας. Τά υλικά άγαθά τά άπόλαυσαν και τά άπολαμβάνουν με πλησμονή. Τούς γέμισαν τά στομάχια. Άλλά δέν τούς γέμισαν τίς ψυχές. Ή γεϋση της εϋημερίας τούς έξασφάλισε τον κορεσμό. Άλλά δέν έδωσε όράματα και προοπτικές στίς ανήσυχες συνειδήσεις τους. Τά ανοίγματα της πολυδιάστατης «άπελευθέρωσης» τά περπάτησαν, τά χόρτιασαν και τά άπομυθοποίησαν. Και τώρα τά βιώνουν ως πλάνα συνθήματα, πού δέν άσκοϋν γοητεία και δέν καταξιώνουν τήν ύπαρξη.

Μή βιαστείτε νά ανιλέξετε, ότι οί περιπτώσεις αυτές είναι σπάνιες. Τό πρόβλημα, πού έγώ τό κουβεντιάζω με τήν κάθε ανήσυχη ύπαρξη, σεις όλοι μπορείτε νά τό διαπιστώσετε, παρακολουθώντας, έρευνητικά και στοχαστικά, τήν καθημερινή, έντυπη ή ήλεκτρονική, ένημέρωση. Άφήστε, για λίγο, τήν άνεση και τήν άμεριμνησία του καναπέ. Και αναλύστε, με αντικειμενικότητα, τίς πληροφορίες. Διερευνήστε, τή γύρω σας, τραγική πραγματικότητα. Τίς στρατιές των νέων ανθρώπων, πού, θολωμένοι στην άπογοήτευσή τους, καταφεύγουν στους όνειρικούς παραδείσους των ναρκωτικών. Τίς άτέλειωτες λίστες των άδελφών μας, πού καταδυναστεύονται από τήν κατάθλιψη. Τίς καθημερινές αναγραφές των έφημερίδων μας, πού εκδιηγούνται τήν έφευρετική παραβατικότητα, τή μόνη δίοδο των λησμονημένων ατόμων προς τήν προβολή και άνάδειξη του «έγώ». Όλα αυτά τά κοινωνικά συμπτώματα, πού τά διεκτραγωδοϋμε και τά κολάζουμε, άποτελοϋν εκχειρίσματα και ξεσπάσματα έσωτερικής αναταραχής. Πικρίες και αντιδράσεις ψυχών, πού βιώνουν τήν άπουσία όράματος, ίκανοϋ νά αναδείξει τήν ύπαρξη και νά γεμίσει τήν καθημερινότητα. Γεϋση περιθωριοποίησης, μοναξιάς, έλλειψης νοήματος του βίου. Και, πρό παντός, όριστική φραγή της διάβασης, πού όδηγεϊ στην κοινωνία με τό Πρόσωπο του μεγάλου Πατέρα, τήν Έστία της άπειρης αγάπης και με τά πρόσωπα των ισότιμων άδελφών μας.

Ἀμάρτησα γιά τόν πατέρα μου

Μυνηπαρμένος από τήν τραγική, ὡς φαιδρή, ἐκκλησιαστική ἐπικαιρότητα, σχεδίασα νά γράψω ἕνα μυθιστόρημα. Τίτλος του: «ἁμάρτησα γιά τόν πατέρα μου». Καί κεντρικός του ἥρωας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Πρόθεσή μου καί σχεδιασμός μου δέν ἦταν νά ἐξαντλήσω τά μεθυσμένα βήματα τοῦ ἐξουσιομανοῦς ρασοφόρου στά μονοπάτια τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Κάτι τέτοιο θά ἰσοδυναμοῦσε μέ παράτολμη ἀπόφαση προσμέτρησης τῶν ὄγκων τῆς «κόπρου τοῦ Αὐγείου». Ἡ ἔμπνευσή μου ἐπικεντρώθηκε, ἐπιλεκτικά, σέ μιά ἔσχατη ἀνακάλυψή μου. Στό γεγονός, ὅτι, πίσω ἀπό τήν πλαστογραφημένη-δῆθεν Συνοδική-«Αἴτηση θεραπείας», πού στάλθηκε στήν «Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων» τόν Ἰούνιο τοῦ 2005 καί ἀπαιτοῦσε τήν κάλυψη τῶν δεσποτικῶν, ὁμοφυλοφιλικῶν ἰδιαιτεροτήτων καί τήν ἐπιβολή, στά ὄργανα τῆς λαϊκῆς ἐνημέρωσης, τῆ δέσμευση τῆς ἀπόλυτης σιωπῆς, κρύβεται καί μιά ὀλότελα μυστική, σκοπιμότητα. Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστόδουλου νά σύρει στή σκιά τῆς ἀπόκρυψης καί στό περιθώριο τῆς ἀσφάλειας τό σκανδαλώδη βίο τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα, τοῦ Μητροπολίτη πρῶν Πειραιῶς Καλλίνικου.

Ἡ δεύτερη σκέψη, ὠριμότερη, μού ἀπέκλεισε τό ἐνδεχόμενο ἑνός μυθιστορηματικοῦ ἐμπλουτισμοῦ τοῦ μείζονος Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ ἀτοπήματος, πού συντελέστηκε ἀπό τόν κορυφαῖο τοῦ χοροῦ τῶν σκανδάλων. Καί τοῦτο, γιά νά μὴν ἀτονήσει, μέσα στόν ἐμπλουτισμένο λεκτικό διάκοσμο, ἡ σοβαρότητα τοῦ ἐγκλήματος καί νά μὴν ἀποσβεστεῖ ὁ πίνακας τῶν βαρύτερων εὐθυνῶν.

Ἄντί, λοιπόν, γιά μυθιστόρημα, πού θά κάλυπτε τά πραγματικά γεγονότα στήν ἀχλή τοῦ φανταστικοῦ, προτίμησα τήν «πεπατημένη» μεθοδολογία μου. Τῆ στεγνή καί ψυχρή ἐνημέρωση. Νά γράψω αὐτό, πού ἔγινε καί τό πῶς ἔγινε. Νά μεταφέρω στους ἀναγνώστες μου γυμνή τήν ἀλήθεια. Νά ἐκθέσω σ' αὐτούς τά περιστατικά, μέ ἀκρίβεια καί σαφήνεια. Καί νά τοὺς ἀφήσω, νά βγάλουν, «ἐν ἐλευθερία», συμπεράσματα καί νά ἐπιμερίσουν εὐθύνες.

Γνωστή ἡ «αἴτηση θεραπείας», πού κατέθεσε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (γράφει ὁ Χριστόδουλος), ἐνώπιον τῆς «Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων». Τήν υπέβαλε στίς 2 Ἰουνίου 2005. Μέ αὐτή, ζητοῦσε τήν ἀκύρωση προηγούμενης

ἀπόφασης τῆς «Ἀρχῆς», πού χαρακτηρίζει τούς Μητροπολίτες «δημόσια πρόσωπα», γνωστά, προβεβλημένα καί ὑπεύθυνα. Πού ἀσκοῦν «δημόσιο λειτούργημα». Καί, κατά συνέπεια, ὑπόκεινται σέ δημόσιο ἔλεγχο. Ἄπαιτοῦσε, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἡ «Ἀρχή» νά ἀναψηλαφήσει τήν ἐτυμηγορία της. Καί, μέ νέα ἀπόφασή της, νά περάσει φίμωτρο στά μέσα ἐνημέρωσης. Γιά νά παραμείνει στό ἀπυρόβλητο ἡ βρώμικη βιοτή τῶν διεστραμμένων συναδέλφων τοῦ Χριστόδουλου, τῶν φίλων του καί συνδαιτυμόνων του. Ἰσχυρίστηκε, μέ πλαστογραφημένο Συνοδικό ἔγγραφο-πού οἱ Συνοδικοί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὔτε διάβασαν, οὔτε ἄκουσαν, οὔτε ψήφισαν-πώς οἱ Μητροπολίτες δέν εἶναι δημόσια πρόσωπα. Καί δέν ἀσκοῦν δημόσιο λειτούργημα. Κατά συνέπεια, ἀκόμα καί ἡ ὁμοφυλοφιλική ἰδιαιτερότητά τους ἀποτελεῖ «προσωπικό δεδομένο». Μυστικό, πού κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τό δημοσιοποιήσει καί νά τό κατακρίνει. Σάν παράδειγμα δέ, «μοναδικό»(!!!), Μητροπολίτη πού διασύρθηκε ἀπό τό ἀνθρωποφάγο δημοσιογραφικό καί τηλεοπτικό κουτσομπολιό καί ἔπρεπε νά ἀποκατασταθεῖ, ἔφερε τόν γνωστό, πιά, καί μὴ ἐξαιρετέο, Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Ξεκινώντας ἀπό αὐτό, ζητοῦσε τή θεραπεία(!!!) τῆς πρώτης ἀπόφασης καί τήν ἐξασφάλιση ἠθικῆς ἀσυδοσίας γιά ὅλους τούς διεφθαρμένους συναδέλφους του.

Αὐτές ὅλες οἱ κινήσεις του ἔγιναν γνωστές καί κατακρίθηκαν, μέ καταιγιστικές δημοσιογραφικές βολές ἀπό ὅλους τούς παράγοντες τῆς κοινωνικῆς διαπάλης. Ἐκεῖνο, πού δέν ἔγινε γνωστό καί δέν ἀντιμετωπίστηκε, ἴσα-

με σήμερα, εἶναι ἡ ἀνάμιξη καί ἡ μετοχή τοῦ πρώην Πειραιῶς Καλλίνικου στήν πλοκή καί στήν περιπλοκή τῆς ὑπόθεσης.

Παρακολουθεῖστε τή χρονολογική σειρά κάποιων ἐνεργειῶν. Ἡ παρακολούθη αὐτῆ ἔχει ἐνδιαφέρον καί νόημα.

Στίς 10 Μαρτίου 2005, ἡ «Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων» ἀσχολήθηκε, αὐτεπάγγελτα, μέ τίς τηλεοπτικές ἀποκαλύψεις γιά τό παραδικαστικό κύκλωμα καί γιά τά ἠθικά σκάνδαλα κάποιων ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τό περιεχόμενο τῶν συζητήσεων καί ἡ τελική ἀπόφαση δέν γνωστοποιήθηκαν τήν ἴδια μέρα. Ἡ ἀπόφαση δημοσιεύθηκε ὕστερα ἀπό ἕνα ὀλόκληρο μήνα, στίς 12 Ἀπριλίου τοῦ 2005.

Ὅκτώ μέρες, μετά τό ἀνασκάλεμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων ἀπό τήν «Ἀρχή Προστασίας...», ὁ τότε Μητροπολίτης τοῦ Πειραιᾶ Καλλίνικος προσέφυγε στήν ἴδια «Ἀρχή», ζητώντας προστασία καί κάλυψη. Ἦταν ἡ περίοδος, κατά τήν ὁποία τά τηλεοπτικά κανάλια εἶχαν κάνει ἀνάγνωσμα καί ἄκουσμα τίς ὑποπτες συμπεριφορές του καί μαδοῦσαν, δημόσια, τίς ὑπολήψεις καί τό κύρος καί τοῦ Καλλίνικου καί τοῦ πνευματικοῦ του τέκνου, τοῦ Χριστόδουλου. Ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖο ἡ αἴτηση γιά προστασία καί γιά σφράγισμα τῶν τηλεοπτικῶν παραθύρων, ὑποβλήθηκε ἀπό τόν Καλλίνικο ὀκτώ μόνο μέρες μετά τή διάσκεψη τῆς Ἀρχῆς, πού ἀσχολήθηκε μέ τήν τηλεοπτική ἐπεξεργασία τῶν δεσποτικῶν σκανδάλων, δέν εἶναι γνωστός. Ἦταν

άπλη σύμπτωση; Ὁ Καλλίνικος πιεσμένος ἀπό τόν καταγιισμό τῆς ντροπῆς, ἀναγκάστηκε νά ζητήσει κάλυψη; Ἡ, μήπως, ἀπό τούς μυστικούς θαλάμους τῆς «Ἀρχῆς Προστασίας» διέρρευσε ἡ πληροφορία, ὅτι τό θέμα, σέ γενικότερη βάση, συζητήθηκε, ὅτι ἐπίκειται ἡ δημοσίευση τῆς ἀπόφασης καί, γιά τό λόγο αὐτό, θέλησε νά προλάβει καί νά ἰκετεύσει τό ἄπλωμα τοῦ μανδύα τῆς προστασίας καί στό δικό του πρόσωπο;

Αὐτά τά ἐρωτήματα θά μείνουν ἀναπάντητα. Καί ὄχι μόνο αὐτά. Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀντιδράσεων Καλλίνικου, μετά τίς πολλαπλές καταγγελίες σέ βάρος του, μηκύνουν τήν ἀλυσίδα τῶν ἐρωτημάτων, πού μένουν ἀναπάντητα.

Ἄς δεχτοῦμε, καλόπιστα, ὅτι ὁ Καλλίνικος κατηγορήθηκε καί διασύρθηκε ἀπό ἕνα ἐσμό κακόβουλων ἐπικριτῶν τοῦ ἔργου του στόν Πειραιά καί τῆς πολυπράγμονης ἡγουμενικῆς καθοδήγησης τῆς μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῆς «Χρυσοπηγῆς». Ποιά θά ἦταν ἡ ἀντίδραση, πού θά τόν ἀπάλλασσε ἀπό τό στίγμα τῆς ἐνοχῆς; Μιά καί μοναδική. Ἡ προσφυγή στήν Ποινική Δικαιοσύνη. Καταθέτοντας μήνυση ἐναντίον τῶν «συκοφαντῶν» του, θά τοὺς στρίμωχνε κυριολεκτικά. Θά τοὺς ἀνάγκαζε νά καταθέσουν στοιχεῖα. Καί, στήν περίπτωση, πού δέν τά εἶχαν, ὁ πέλεκυς τοῦ Δικαστηρίου θά ἔπεφτε βαρῦς. Οἱ κατηγοροί του θά εἰσέπραταν τό ἀντίτιμο τῆς «δόλιας» συμπεριφορᾶς τους. Καί θά ἔκλειναν τά ἀπύλωτα στόματά τους καί τά παράθυρα τῆς θρασύτατης προβολῆς τους.

Γιατί δέν ἀκολούθησε αὐτό τό μονοπάτι, τό μόνο ἀνοιχτό, πού σώζει

ἀπό τήν καταφορά τοῦ ὁποιοῦδήποτε συκοφάντη; Αὐτό εἶναι τό ἐπόμενο ἀναπάντητο ἐρώτημα.

Ὁ Καλλίνικος θεώρησε, ὅτι μπορεῖ νά τόν σώσει μιά προσφυγή στήν «Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων». Ἐγραψε, λοιπόν καί ζήτησε τί; Ὅχι νά ἐρευνήσει ἡ «Ἀρχή» τίς καταγγελίες, γιά νά δεῖ ἂν εἶναι ἀληθινές ἢ ψεύτικες. Τέτοιο δικαίωμα δέν τό ἔχει αὐτός ὁ νεότευκτος θεσμός. Ζήτησε, νά παρέμβει καί νά σφραγίσει τά ἀπύλωτα στόματα τῶν δημοσιογράφων. Νά ἀπαγορεύσει τίς τηλεοπτικές ἀποκαλύψεις καί τοὺς σχολιασμούς, πού στόχευαν στό ἐπισκοπικό εἶδωλό του. Νά καλύψει τίς βρωμιές, πού ἔμαθε νά τίς πασπατεύει τηλεοπτικά ὁ κάθε ρεπόρτερ, μέ τό μαῦρο πέπλο τῆς ὑποχρεωτικῆς σιωπῆς. Γιά νά μείνει ὁ ἴδιος ἀσύδοτος καί ἀνενόχλητος.

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ἡ ἀποφυγή τῆς προσφυγῆς στήν Ποινική Δικαιοσύνη καί ἡ καταφυγή στήν ὀμπρέλα τῆς μυστικότητας τῶν «προσωπικῶν δεδομένων» δέν τιμáει καί δέν καταξιώνει τόν Καλλίνικο, ὡς ἐκκλησιαστικό ἡγέτη. Ὡς διάδοχο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν φωτισμένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοι Πατέρες μας εἶχαν, ὡς βασική τους ἐπιδίωξη, τήν πλήρη διαφάνεια. Ἦταν «ἐπιστολή Χριστοῦ γινωσκομένη καί ἀναγινωσκομένη ὑπό πάντων ἀνθρώπων» (Β΄ Κορινθ. γ΄ 2). Καί δέν ἀναζητοῦσαν, ποτέ, τήν κάλυψη καί τήν ἀποσιώπηση τῶν «πεπραγμένων» τους. Ὁ Καλλίνικος, κάνοντας χρήση αὐτοῦ τοῦ κοσμικοῦ μέτρου, ἀπώλεσε τήν κοινωνία μέ τή κρυστάλλινη ἀγιότητα. Καί, προπαντός, τή λαϊκή ἀναγνώριση. Ἔγινε ὑποπτος. Μέ σκοτεινό ὄδοιπο-

ρικό βίου, πού ένδιαφερόταν «πάση θυσία», νά τό σκεπάσει και νά τό άποσιωπήσει. Άπό κεί και πέρα, τό περπάτημά του στά μονοπάτια τής έκκλησιαστικής ύπευθυνότητας, κατάντησε προβληματικό. Άσύμφορο γιά τόν ίδιο, έπειδή του προκαλοϋσε σύνδρομο τρόμου, γιά ένδεχόμενη άποκάλυψη. Καί άπαράδεκτο άπό τό εύρύ σωμα τής Έκκλησίας, έπειδή γεννοϋσε και τροφοδοτοϋσε λογισμούς, γιά διαφθορά στους κόλπους τής έλληνικής Ίεραρχίας και γιά φαρισαϊκή άπόκρυψη παθών και διάστροφων ίδιαίτεροτήτων.

Ό ψυχρός και άμερόληπτος παρατηρητής των έξελίξεων διαπιστώνει, ότι άπό τήν κατάθεση τής αίτησης Καλλίνικο στην «Άρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων», ίσαμε τή μέρα, πού ή «Άρχή» δημοσίευσε τήν πρώτη της άπόφαση, μεσολάβησε σημαντικό χρονικό διάστημα. Περίπου μήνας. Καί δικαιούται νά ύποψιαστεί, ότι, στό διάστημα αυτό, παράγοντες φιλικοί στον Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο και στον τότε Πειραιώς Καλλίνικο, κινήθηκαν δραστήρια, μέ τήν προοπτική νά έπηρεάσουν τά μέλη τής «Άρχής» και νά πετύχουν τήν έκδοση εύνοϊκής άπόφασης. Μέ δεδομένο τό γεγονός, ότι ο Χριστόδουλος διατηρεί, συνεχώς, στά έπιτελεία του παράγοντες, πού προέρχονται άπό τά πολιτικά ή τά δικαστικά κυκλώματα ή, πού διατηροϋν άνοιχτές γραμμές επικοινωνίας μέ τά έπίσημα θεσμικά όργανα, ένας τέτοιος λογισμός δέν μπορεί νά άποκλειστεί. Άλλά και δέν μπορεί νά έπιβεβαιωθεί. Πλανάται, ως σύννεφο σκοτεινό, πάνω

άπό πρόσωπα και διεργασίες.

Η άπόφαση τής «Άρχής προστασίας...» δημοσιεύτηκε στις 12 Άπριλίου του 2005. Καί δέν εύνόησε καθόλου ούτε πατέρα, ούτε γιο. Δέ διευκόλυνε τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, πού πάσκιζε νά πετύχει τή δέσμευση και τή φίμωση των δημοσιογραφικών και των τηλεοπτικών παρουσιαστών των έκκλησιαστικών σκανδάλων. Καί δέν έξυπνέτησε τόν Καλλίνικο, πού τόν ξεκαιγε ο προσωπικός του διασυρμός στον πάγκο του τηλεοπτικού σφυροκοπήματος. Η «Άρχή προστασίας», μέ σαφήνεια και μέ ξεκαθαρισμένο σκεπτικό, τοποθετοϋσε τούς έκκλησιαστικούς λειτουργούς-Έπισκόπους και Πρεσβυτέρους-στην ύψηλή και περίοπτη έξέδρα των δημόσιων άνδρων, πού έχουν δικαίωμα νά έμφανιστοϋν ένώπιον του λαοϋ ως δάσκαλοί του και έμπνευστές του και τήν ύποχρέωση νά έπιδείξουν ύπόδειγμα ήθους και άκατηγόρητες συμπεριφορές. Καί έξασφάλιζε στό λαό τό άυτονόητο δικαίωμα, πού θεσμοθετείται άπό τήν Καινή Διαθήκη, τίς Συνοδικές άποφάσεις και τίς σύγχρονες άντιλήψεις, γιά τή δημοκρατία και τά άνθρώπινα δικαιώματα, νά κρίνει ή και νά κατακρίνει τά Κανονικά παραστρατήματα των έπίορκων έκκλησιαστικών ήγετων του.

«... Η ανάγκη ενημέρωσης του κοινού γιά μείζονα θέματα λειτουργίας των θεσμών και είδικότερα γιά τά καταγγελλόμενα στό χώρο τής δικαιοσύνης και στους κόλπους τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας άποτελεί ζήτημα δημοσίου ένδιαφέροντος. Τό δικαιο-λογημένο ένδιαφέρον καλύπτει και έκδηλώσεις δημοσίων προσώπων οί όποτες, άνεξάρτητα άπό τόν τρόπο και

τόν χρόνο πού γίνονται (άκόμα, δηλαδή, καί έκτός δημόσιου χώρου), μποροῦν νά θεωρηθοῦν ὅτι πραγματοποιοῦνται στά πλαίσια τῆς ἀνατεθειμένης σ' αὐτούς δημόσιας λειτουργίας, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς φύσεως καί τοῦ εἴδους τῶν ἐκπληρουμένων καθηκόντων ὑπόκειται σέ δημόσιο ἔλεγχο καί κριτική... Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά πράξεις Ἱεραρχῶν πού ἔρχονται σέ προφανή ἀντίθεση μέ τήν ἐπιβαλλόμενη ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν συνταγματικά καθιερωμένη εἰδική γιά τόν Ὁρθόδοξο κληρο νομοθέτηση, συμπεριφορά μητροπολιτῶν...

Στήν περίπτωση τῶν Ἱεραρχῶν ἡ ἔννοια τοῦ προσωπικοῦ βίου ἔχει συρρικνωθεῖ ἐξαιρετικά ἀπό τό συνδυασμό τῆς ἐφαρμογῆς σ' αὐτούς τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὡς εἰδικῆς αὐτόνομης νομοθέτησης, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3Σ καί τῆς οἰκειοθελοῦς καί αὐτόβουλης ὑπαγωγῆς τῶν ἰδίων σέ ἰδιαίτερα αὐστηροῦς κανόνες ἠθικῆς πειθαρχίας καί τρόπου ζωῆς πού ἰσοδυναμεῖ μέ πανηγυρική παραίτηση ἀπό σημαντικό τμήμα προσωπικῆς ζωῆς, συμπεριλαμβανομένης τῆς ἐρωτικῆς. Μέ αὐτά τά δεδομένα, ἡ δημόσια γνώμη δικαιοῦται νά γνωρίζει ἄν ἕνας μητροπολίτης πού προβάλλει ἐαυτόν ὡς στερούμενο προσωπικῆς ζωῆς καί ὡς παράδειγμα ἀρετῆς, ἀγνότητος, ἀγαμίας, πενίας κ.τ.λ. καί ζητεῖ ἀπό τό ποίμνιό του νά μιμηθεῖ τό παράδειγμά του, διάγει πράγματι βίο ἄκρως ἀντίθετο καί σκανδαλώδη. Μέ ἄλλες λέξεις, οἱ προπαρατεθεῖσες ἐκδηλώσεις Ἱεραρχῶν δέν ὑπάγονται στήν προσωπική ζωή τους, ἀλλά συνιστοῦν τμήμα τοῦ ἐλεγχόμενου ἀπό τόν τύπο δημόσιου βίου τους».

Ἡ ἀπόφαση αὐτή τῆς «Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων», καθαρή καί ξάστερη καί ἀπόλυτα ἑναρμονισμένη μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Παράδοσης, ἔπρεπε νά φιμώσει, ὄχι τούς δημοσιογράφους, ἀλλά τούς ἀλαζόνες, τούς περιφρονητές τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τοῦ καταξιωμένου Εὐαγγελικοῦ ἠθους, φορεῖς-ἐξ ἄρπαγῆς-ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Αὐτό, δυστυχῶς, δέν ἔγινε. Ὁ Χριστόδουλος, ὁ πνευματικός γιός καί ὑποτακτικός τοῦ πρώην Πειραιῶς Καλίνικου-γιά δεύτερη φορά ἐξ ὑφάρπαγῆς-ἐπιχείρησε νά ἀνατρέψει τό σκεπτικό καί τήν ἀπόφαση τῆς «Ἀρχῆς Προστασίας» καί νά ἐξασφαλίσει γιά τό γέροντά του τήν ἠθική ἀσυδοσία καί τή δημόσια ἀπόκρυψη τῶν ἀνομημάτων του.

Καί τόλμησε τί; Νά ἀνατρέψει τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας. Νά ἀφανίσει ἀπό τήν ἱστορική βίβλο τήν εὐωδία τῆς ἀγιότητος τῶν Πατέρων μας. Νά ἐξοβελίσει ἀπό τό Πανάγιο Θυσιαστήριο καί αὐτό τό Ἱερό Εὐαγγέλιο. Καί νά ἐξευτελίσει, ἴσαμε ὀριστική ἀπαξίωση καί οἰκουμενικό διασυρμό, τό ἐπισκοπικό χάρισμα.

Μέ φίρμα Συνόδου, ἔστειλε ἔγγραφο στήν «Ἀρχή», πού ἀρνήθηκε νά ἐπικαλύψει καί νά ἀποκρύψει τούς ὀχρούς τῶν δεσποτικῶν ἀνομημάτων. Καί ζήτησε τή «δῆθεν θεραπεία» τῆς ἀπόφασής της. Νά ἀναγνωρίσει τίς ἠθικές ἐκτροπές τῶν Μητροπολιτῶν, ἀκόμα καί τῶν σεξουαλικῶν ἰδιαιτεροτήτων τους, ὡς ἐκφράσεις καί ἐκδηλώσεις, πού ἐντάσσονται στά ἀπολύτως μυστικά «Προσωπικά Δεδομένα», τά ὁποῖα ἐπιβάλλεται νά παραμένουν ἀ-

παραβίαστα και ανέλεγκτα.

«Είδικῶς ὡς πρὸς τὰ προσωπικά δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, τὰ ὁποῖα ἔτυχον ἐπεξεργασίας ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ καὶ τοῦ συγκεκριμένου δημοσιογράφου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὅτι "συνδέονται μὲ τὴν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος"; διότι πρόκειται περὶ δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν (ὁμοφυλοφιλικὴν) συμπεριφορὰν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Στὴν αἴτηση αὐτή, ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης ἀναφέρεται ὀνομαστικά καὶ διαπομπεύεται, ὅτι εἶναι ὁ δρᾶστης τῆς ἀνήθικης ὁμοφυλοφιλικῆς συμπεριφορᾶς. Καὶ ὁ Καλλίνικος κρατιέται, κρυμμένος στό σκοτάδι καὶ στή σιωπή. Ἡ ὀμπρέλα, ὅμως, τοῦ ἐγγράφου καὶ ἡ σκοπιμότητα τῆς αἴτησης τὸν καλύπτει καὶ τὸν ἐξυπηρετεῖ. Ἄν ἡ «Ἀρχή» ἔκανε ἀποδεκτὸ τὸ παράτολμο καὶ ἐναγώνιο αἴτημα τοῦ Χριστόδουλου, θὰ σωζόταν καὶ ὁ Καλλίνικος. Θὰ σταματοῦσε ὁ τηλεοπτικός καὶ ὁ δημοσιογραφικός ἐντοπισμός καὶ σχολιασμός τῶν συμπεριφορῶν του. Καὶ θὰ ζοῦσε ὁ Χριστόδουλος καλὰ καὶ ὁ Καλλίνικος καλύτερα.

Αὐτό, δυστυχῶς καὶ γιὰ τοὺς δυό, δὲν ἔγινε.

Ἡ «Ἀρχή προστασίας...», σέ ἄλλεπάλληλες διασκέψεις συζήτησε τίς δυό προσφυγές. Τὴν αἴτηση τοῦ Καλλίνικου, μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσε δυό πράγματα. Νὰ τοῦ παρασχεθεῖ κάλυψη τῶν ποικίλων ἀνομιῶν του, πού τίς χαρακτηρίζει «προσωπικά του δεδομέ-

να». Καὶ νὰ διαταχθεῖ φίμωση τῶν μέσων τῆς ἐνημέρωσης. Καὶ τὴν «αἴτηση θεραπείας» τοῦ Χριστόδουλου, τὴν πλαστογραφημένη καὶ βαφτισμένη ὡς αἴτηση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πού ἀπαιτοῦσε νὰ καλύπτονται ὅλες οἱ ὁμοφυλοφιλικές διαστροφές τῶν ρασοφόρων-δασποτάδων καὶ παπάδων-καὶ νὰ τιμωροῦνται οἱ δημοσιογράφοι, πού παραβιάζουν τὴν ἀπαγόρευση καὶ φέρνουν στὴν κοινὴ ἀποδοκιμασία καὶ κατακραυγὴ τὰ ἠθικά παρατράγουδά τους. Καὶ, τελικά, σέ μιὰ τελευταία διάσκεψη, πού πραγματοποιήθηκε στίς 7 Ἰουλίου τοῦ 2005, ἐξέδωσε καὶ τίς δυό ἀποφάσεις της, πού ἦταν-καὶ οἱ δυό ἀπορριπτικές.

Μὲ τὴν ἀπόφαση 70/2005 ἐπανέρχεται στό σκεπτικὸ τῆς προηγούμενης ἀπόφασης, τῆς 25/2005 καὶ μὲ βάση αὐτό, ἀπορρίπτει τὴν αἴτηση τοῦ Καλλίνικου. Κρίνει, ὅτι «τό θέμα εἶναι δημοσίου ἐνδιαφέροντος, δεδομένου ὅτι ἀφορᾷ δημόσια πρόσωπα κατὰ τὴν ἔννοια τοῦ ν 2472/1997, καθὼς ἕνας μητροπολίτης μισθοδοτεῖται ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἀσκεῖ δημόσια ἐξουσία, προβαίνοντας σέ πράξεις δημοσίου χαρακτήρα, ἡ δὲ συμπεριφορὰ του ὑπόκειται σέ δημόσιο ἔλεγχο καὶ κριτική, ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῆς δημόσιας διαχείρισης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ἠθικῆς φύσεως, στό μέτρο, πού σχετίζονται ἀδιαχώριστα μὲ τὸ λειτουργήμα καὶ τὴ δημόσια δράση του... Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ δικαιολογημένη ἡ αὐτοῦσια προβολῆ τῶν ἐπίμαχων ἠχητικῶν στοιχείων πού καλύπτουν πράξεις καὶ ἐκδηλώσεις μητροπολίτη.

οι όποτες ανεξάρτητα από τον τρόπο και τον χρόνο που γίνονται (ακόμα δηλαδή και αν δεν γίνονται σε δημόσιο χώρο), δεν καλύπτονται από την ιδιαίτερη προστασία της προσωπικής ζωής».

‘Η δεύτερη απόφαση της «Αρχής...» ή 73/2005, απορρίπτει την πλαστογραφημένη «Αίτηση Θεραπείας», του Χριστόδουλου.

«...‘Η αίτουσα ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία στην οποία βασίστηκε η προσβαλλόμενη “θίγει τελικώς τὰ έννομα συμφέροντα της Έκκλησίας της Ελλάδος, διότι οι άρχιερείς δεν είναι δημόσια πρόσωπα άσκοϋντα δημόσιο λειτούργημα, άφοϋ δεν είναι υπάλληλοι, αλλά θρησκευτικοί λειτουργοί. ‘Ισχυρίζεται έπιπλέον ότι ή Έκκλησία και οι Μητροπόλεις ναί μέν χαρακτηρίζονται από τό νόμο ως νπδδ αλλά δεν άσκοϋν κρατική διοίκηση και ό μητροπολίτης δεν είναι, έκ μόνης της ιδιότητάς του αύτης, δημόσιο πρόσωπο και δεν άσκεϊ δημόσιο λειτούργημα, μέ άποτέλεσμα, κατά τον ίδιο ισχυρισμό, νά μήν είναι έπιτρεπτή ή σύμφωνα μέ τή διάταξη του άρθρου 7 παρ. 2(ζ) Ν. 2472/1997 έπεξεργασία προσωπικών δεδομένων των μητροπολιτών...»

IV. Από τό σύνολο όσων έκτέθηκαν παραπάνω, προκύπτει ότι ή αίτουσα άμφισβητεϊ άφενός τον χαρακτήρα της Έκκλησίας της Ελλάδος ως νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου κατά τίς νομικές της σχέσεις και άφετέρου τήν ιδιότητα των μητροπολιτών ως άνώτατων κρατικών λειτουργών και κατά συνέπεια δημοσίων προσώπων.

“Όπως όμως έκτίθεται στη μεζονα σκέψη, ό χαρακτήρας των μητροπολιτών ως δημοσίων προσώπων κατά τήν

έννοια της διάταξης του άρθρου 7(ζ) του Ν. 2472/97 είναι άναμφισβήτητος.

Περαιτέρω, δεν συντρέχει λόγος έπιανεξέτασης της υπόθεσης στην ουσία της, δεδομένου ότι μέ τήν αίτηση της Έκκλησίας της Ελλάδος δεν προσκομίζονται νέα στοιχεία.

Κατά συνέπεια ή κρινόμενη αίτηση θεραπείας πρέπει νά απορριφθεϊ.

Γιά τούς λόγους αύτούς

‘Εμμένει στην μέ αριθμό 25/2005 απόφαση και απορρίπτει τήν αίτηση θεραπείας της Έκκλησίας της Ελλάδος».

Είναι πρόδηλο, ότι ή έπιχείρηση Χριστόδουλου νά προστατέψει τούς όμοφυλόφιλους του έκκλησιαστικού χώρου και, κατ’ άποκλειστικότητα, νά περιώσει τον «πατέρα» του από τά φαρμακερά βέλη της άδέσμευτης δημοσιογραφίας, έγινε μπούμεραγκ. Γύρισε καταπάνω του και τον ένοχοποίησε, ως ύποπτο σκοτεινής διασύνδεσης.

Μετά από αύτή τήν εξέλιξη, ή ύπόσχεση του Χριστόδουλου, ότι θά λειτουργήσει ως έγγυητής της κάθαρσης στό σώμα της ‘Ιεραρχίας, πού τή διακήρυξε, μέ στεντόρια φωνή, από τά τηλεοπτικά παράθυρα και τήν κατάθεσε, μέ τήν έπίκληση της άρχιερατικής του τιμής, στην όλομέλεια της ‘Ιεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος, άποδείχτηκε ψευδορκία.

Τό έγγραφο, πού έστειλε στην «Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων», ως έπίσημη αίτηση της ‘Ιερᾶς Συνόδου, άποκαλύφθηκε και διατυμπανίστηκε *urbi et orbi*, ότι ήταν προϊόν πλαστογραφίας.

Ὁ Καλλίνικος, πού, μέσα στόν καταϊγισμό τῶν δημόσιων καταγγελιῶν σέ βάρος του, φοβήθηκε νά προσφύγει στήν Ποινική Δικαιοσύνη καί νά ζητήσει τήν ἐπιβολή κυρώσεων στούς συκοφάντες του-ἂν πραγματικά ἐπρόκειτο γιά συκοφάντες καί συκοφαντίες-καί προσπάθησε νά βρεῖ στέγαστρο ἀπόκρυψης στή θεωρία περί προσωπικῶν δεδομένων, φορτώθηκε δύο ἀποφάσεις, πού τόν ἀφήνουν ἐκθετο στή δημόσια ἐπίκριση καί στό διασυρμό. Καί ἀναγκάστηκε, νά υποβάλει, «ἐκῶν, ἄκων», τήν παραίτησή του.

Ποιό Ἐκκλησιαστικό Δικαστικό Σῶμα καί ποιοί Ἐπίσκοποι-Δικαστές θά δικάσουν τό πελώριο αὐτό ἀμάρτημα τοῦ Χριστόδουλου, πού ἔχει τόσες προεκτάσεις καί τόσες καταλυτικές συνέπειες γιά ὀλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

Ὁ Χριστόδουλος «ἀμάρτησε γιά τόν

πατέρα του». Ἀλλά, τό ἀμάρτημά του ὑπῆρξε πολλαπλό καί πολυκλαδικό. Ἀμάρτησε ἐκθέτοντας, στό σύνολό της, τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐγγυητή καί ὑποστηρικτή τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν ἰδιαιτεροτήτων. Ἀμάρτησε, προδίδοντας τήν ἄμωμη Πατερική Παράδοση. Ἀμάρτησε, καταπατώντας τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀμάρτησε, στραγγαλίζοντας τό Νομικό Πλαίσιο, πού προσδιορίζει τή νομική ὑπόσταση τῆς Ἐκκλησίας μέσα στήν ἑλληνική Ἐπικράτεια.

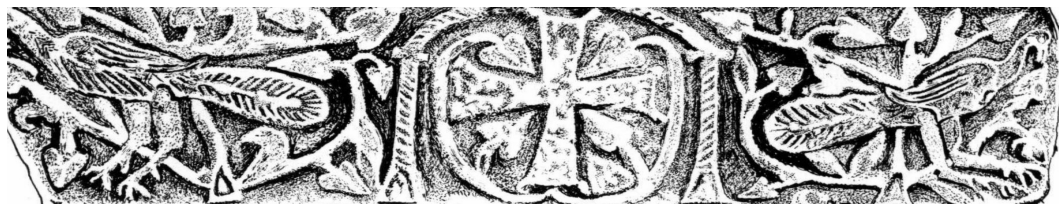
Δέν ἔχει πιά τό δικαίωμα νά στήνεται καί νά κομπάζει στήν προεδρική καθέδρα τῶν Συνοδικῶν ὀργάνων. Ἡ θέση του εἶναι στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου. Καί τό μόνο δικαίωμα, πού τοῦ ἀπομένει, εἶναι νά ἀπολογηθεῖ.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ὁ Καλιγούλας ἔκανε τό ἄλογό του γερουσιαστή, γιά νά ἐξευτελίσει τή Γερουσία. Ὁ Χριστόδουλος κάνει Μητροπολίτες ἀπό τό γνωστό κλάμπ μέ τήν ψῆφο Συνοδικῶν καί ἐξευτελίζει τήν Ἱερά Σύνοδο.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Του Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος
Κυρού Κωνσταντίνου

Προ ἔτων εἶχαμε δημοσιεύσει ἓνα σχόλιο γιὰ τὸ σεβαστὸ Γέροντα, τὸ Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ (Σακελλαρόπουλο).

Μὲ δέος καὶ σεβασμὸ, ὡς μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε «εἰς μνημόσυνον» μετὰ τὴν πρόσφατη κοίμησή του. Ὁ ἅγιος καὶ γενναῖος ὅσο καὶ ταπεινὸς αὐτὸς Ἱεράρχης, καὶ ὅσο ζούσε καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του, δὲν εἶχε ἀνάγκη οὔτε ἐπεδίωκε ποτὲ τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ἐγκώμια. Καὶ αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ τὸ σεβασθοῦμε. Ἡ ἐπαναφορὰ ὁμως τοῦ παρακάτω σχολίου ἐπιβάλλεται γιὰ δυὸ κυρίως λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ μὴν ξεχνιοῦνται καὶ νὰ μὴ περιέρχονται στὴ λήθη γεγονότα καὶ περιστατικά, τὰ ὁποῖα σημάδεψαν καίρια τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Καὶ ὁ δεύτερος εἶναι νὰ πληροφοροῦνται τὰ γεγονότα αὐτὰ τοῦ παρελθόντος καὶ οἱ ἐπιγενομένοι, οἱ νέες γενιές, καὶ νὰ παραδειγματίζονται ἀναλόγως.

«Πρὸ καιροῦ βρεθήκαμε στὴν Ἀράχωβα. Σὲ ἀπόσταση δυὸ περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλη ἐπισκεφθήκαμε ἓνα κατασκηνωτικὸ χωριό. Μία παιδόπολη, ἀληθινὸ παράδεισο, ὅπου βρίσκουν καταφύγιο, προστασία, ἀλλὰ καὶ γνήσια χριστιανικὴ ψυχαγωγία, ἓνας ὁλόκληρος κόσμος ὀρφανῶν παιδιῶν. Ψυχὴ καὶ νοῦς, ἀλλὰ καὶ πνευματικὸς πατέρας, τῆς ὁμορφῆς αὐτῆς συντροφιάς, εἶναι ὁ σεβάσμιος Γέροντας, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κωνσταντῖνος.

Παράλληλα μὲ τὶς πλούσιες δραστηριότητές του στὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή, προσφέρει στὸν παιδικὸ αὐτὸ χωρὸ ὅλο τὸν ἑαυτό του, ἐργαζόμενος νύχτα καὶ μέρα. Δὲν διαθέτει δική του περιουσία, οὔτε ἐπεδίωξε νὰ ἀποκτήσει. Τὶς πενιχρές καὶ

περικομμένες ἀποδοχές του τὶς προσφέρει καὶ τὶς διαθέτει στὴν εὐδὼση τοῦ χριστιανικοῦ του ἔργου, στὸ ὁποῖο ἀκούραστα ἐπιδίδεται, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἐκλεκτοῦ ἐπιτελείου ἁξίων συνεργατῶν του καὶ μὲ τὶς ἀυθόρμητες καὶ ἀθρόες προσφορές τῶν πιστῶν. Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα μὲ τὸν περίφημο πλέον “κουμπάρά” τῆς ἱεραποστολῆς.

Καὶ ὁμως ὁ ρέκτης καὶ ἀκούραστος αὐτὸς Ἱεράρχης διώκεται ἐπὶ 25 χρόνια ἀπὸ τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία μὲ ἀντικανονικὲς “ἐκπτώσεις” καὶ ἀνυπόστατα “ἐπιτίμια”. Ἀξίζει, νομίζω, νὰ ἐπισημανθεῖ τοῦτο μόνον, γιὰ νὰ κατανοήσει ὁ καθένας τὶς ἀθλιότητες ποὺ διαπράχθηκαν κατὰ τὸ παρελθὸν σὲ βάρος αὐτοῦ τοῦ Ἱεράρχη καὶ τὶς ὁποῖες δυστυχῶς ἀνέχεται ἀλλὰ καὶ συνεχίζει καὶ ἡ σημερινὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά τις πολλές αποφάσεις του Ἀνωτάτου Δικαστηρίου της χώρας (ΣΤΕ), με τις οποίες ἀκυρώθηκε ἡ “ἔκπτωση”, πού εἶχε ἐπιβληθεῖ τὸ ἔτος 1974 ἐντελῶς ἀυθαίρετα καὶ χωρὶς καμιά κατηγορία ἀπὸ τὴν τότε διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας με ἀποκλειστική βάση τις ἐπαίσχυντες Συντακτικὲς Πράξεις τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη, προτάθηκε ὁ Μητροπολίτης κ. Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὴν τότε Ἱεραρχία γιὰ τὴ νεοϊδρυθεῖσα “προσωποπαγὴ” (!) Μητρόπολη “Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων”. Μὲ συγκεκριμένη ρύθμιση τοῦ νόμου 1951/1991 καθορίζονταν εἰδικὴ προθεσμία ἑνὸς μηνός, γιὰ νὰ δηλώσει ὁ Μητροπολίτης, ἂν ἀποδέχεται ἢ ὄχι τὴν πρόταση τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐδῶ συνέβη τὸ ἐξῆς τραγικό. Μία ἐβδομάδα περίπου ἀπὸ τὴ συμπλήρωση τῆς παραπάνω εἰδικῆς προθεσμίας καὶ πρὶν ἀκόμη ἀποφασίσει ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης, ἂν ἀποδέχεται ἢ ὄχι τὴν πρόταση (πού ἦταν ἄλλωστε καὶ αὐτὴ ἀντικανονική), παρενέβη καὶ πάλι αὐταρχικὰ καὶ ἀυθαίρετα, ἢ τότε διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέκοψε τὴν προθεσμία καὶ ἐπέβαλε στὸ Μητροπολίτη κ. Κωνσταντῖνο, καὶ μαζί σὲ ἄλλους δυὸ ἄξιους καὶ ἐντιμους συνεπισκόπους του, τὸ μακαριστὸ Θεολόγο καὶ τὸν Ἀττικῆς Νικόδημο, νέα βαρῦτατη κύρωση, πού δὲν προβλέπεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες γιὰ Μητροπολίτη, τὸ ἀνυπόστατο καὶ ἀντικανονικὸ “Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας”. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ὄλο τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖο ἔτρεχε ἀκόμη ἡ μηνιαία προθεσμία γιὰ τὴν ἀποδοχή

ἢ μὴ τῆς προτάσεως, ὁ Μητροπολίτης κ. Κωνσταντῖνος με τὸ φτυάρι καὶ τὸν κασμὰ στὸ χέρι ἐργαζόταν στὸ χωρὸ τῆς κατασκηνώσεως γιὰ τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ.

Καὶ ἐνῶ ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικὰ συνέβαιναν με τὴν προηγούμενη διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἦλθε πρόσφατα καὶ ἡ Ἱεραρχία, ἢ πρώτη με τὸ νέο προκαθήμενο καὶ με νεότερη ἀπόφασή της ἀποδέχθηκε καὶ παρέτεινε “ἔφ ὄρου ζωῆς” αὐτὸ τὸ ἀνυπόστατο καὶ ἀντικανονικὸ “ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας” πού δὲν προβλέπεται ἀπὸ κανένα Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ ἐρωτᾶται, γιὰτί Μακαριώτατε; Γιὰτί ἅγιοι Ἀρχιερεῖς; Σὲ ποιά κανονικὴ ἢ νόμιμη βάση στηρίζονται οἱ πολλαπλὲς αὐτὲς διώξεις, σὲ βάρος ἑνὸς Ἱεράρχη με τόσο πλοῦσια καὶ ἄδολη πνευματικὴ προσφορά, καὶ μάλιστα τελευταία με ἕνα “Ἐπιτίμιο”, πού δὲν ἔχει ἔρεισμα σὲ κανένα Ἱερὸ Κανόνα καὶ πού ἐπιβλήθηκε χωρὶς καμιά κανονικὴ καὶ νόμιμη διαδικασία; Ἀλλὰ τὸ θλιβερὸ εἶναι ὅτι καὶ ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔχει λόγο γιὰ ὅλα τὰ δρώμενα, συμπράττει στὴ συνέχιση αὐτῆς τῆς καταστάσεως.

Μακαριώτατε, στὸν ἐνθρονιστήριό λόγο σας ζητήσατε, καὶ μάλιστα με δάκρυα στὰ μάτια, συγγνώμη ἀπὸ τὰ παιδιὰ γιὰ τὰ σφάλματα πού διαπράξαμε σὲ βάρος τους ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι. Ὅμως, τὸ νὰ ζητήσουμε συγγνώμη γιὰ τὰ σφάλματα ἄλλων εἶναι πολὺ εὐκόλο καὶ ἀνώδυνο. Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ ζητᾶμε συγγνώμη γιὰ τὰ δικά μας σφάλματα καὶ γιὰ τίς δικές μας πράξεις. Καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι

τὸ βασικὸ καὶ τὸ πρωταρχικὸ. Τὰ ὑπόλοιπα, ποὺ λέγονται καὶ ἀκούονται, εἶναι ἀπλὴ φιλολογία».

Αὐτὰ γράφονταν πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια γιὰ ἓνα σύγχρονο καὶ ἀνύστακτο ἱεραπόστολο. Ἐνα ἀγωνιστὴ Ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος, ὑπέκοντας στὴν εὐαγγελικὴ ἐντολὴ «πορευθέντες», πλησίαζε «τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν» μὲ πνεῦμα προσφορᾶς καὶ θυσίας, ἀλλὰ καὶ πηγαίας καὶ ἀνυπόκριτης χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἦδη ἡ ἀγία αὐτὴ μορφή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ σεβάσμιος ἱεραπόστολος, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυρὸς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἀπῆλθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ μετέχει πλέον τῆς οὐράνιας ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Διαρκὴς Σύνοδος, λίγες μόνο ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ Γέροντα διέπραξε καὶ ἄλλη ἀπρέπεια. Ἦρε «διὰ βοῆς», ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ ἐπέβαλε, τὸ «ἐπιτίμιο ἀκοινωνσίας» μὲ τοῦτο τὸ αἰτιολογικόν: Κατ' ἄκρα ἐπιείκεια καὶ ἐπειδὴ ὁ Σεβασμιώτατος εὐρίσκεται κοντὰ στὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ(!). Οὐδεὶς λόγος περὶ τοῦ «ἀνυπόστατου» καὶ περὶ τῆς «ἀντικανονικότητος» τοῦ ἄθλιου αὐτοῦ ἐπιτιμίου, ὅπως παλιὰ διακήρυττε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος καὶ ἄλλοι Ἱεράρχες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες. Τὴν ἐξωεκκλησιαστικὴ αὐτὴ ἐνέργεια, ἡ ὁποία προφανῶς ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ «τεχνικοὺς λόγους», χαρακτηρίζει ἀπρέπεια καὶ ὑποκρισία, ἀλλὰ καὶ ἀσέβεια πρὸς τὸ σύγχρονο αὐτὸ μεγάλο ἱεραπόστολο. Καὶ δυστυχῶς τὶς μικρότητες αὐτὲς τὶς δέχθηκαν καὶ Ἱεράρχες, οἱ

ὁποῖοι εἶχαν ἰδιαίτερο λόγο νὰ σεβασθοῦν καὶ τὴν προσφορὰ καὶ τὴ μνήμη τοῦ Γέροντα.

Ἀσφαλῶς οἱ ἐπερχόμενες γενεὲς θὰ ὁμιλοῦν μὲ δέος γιὰ τὴν ἀγία βιοτὴ του, γιὰ τὶς τόσο ἄδικες καὶ σκληρὲς διώξεις του ἀπὸ τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀκαταπόνητη καὶ πλούσια ἱεραποστολικὴ του δράση.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνέδεσαν τὸ ὄνομά τους μὲ τοὺς διωγμοὺς σὲ βάρος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἀγάπης, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο συνέπραξαν σ' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀδιαμαρτύρητα ἀνέχθηκαν αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κατάστασι, θὰ αἰσθάνονται, πρέπει νὰ αἰσθάνονται, βαρὺ καὶ αὐστηρὸ τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως σήμερα, καθὼς ἡ ἀγία ψυχὴ του, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν πικρία καὶ τὸν πόνο τῆς ἀνθρώπινης ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀχαριστίας μερικῶν, θὰ περιίπταται στὸ θρόνο τοῦ Δικαίου Κριτοῦ.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.

Σύν.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Χριστόδουλος κρινόμενος καί ἀπαντῶν

Πρόσφατα, εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας ἐκτεταμένα ἀποσπάσματα ἀπαντήσεων, τίς ὁποῖες ἀπηύθυνε ὁ κ. Χριστόδουλος σέ γηραιό πιστό, πού τόν εἶχε ἐπικρίνει μέ ἐπιστολές τόσο γιά τήν περυσινή «ἀπόδρασή» του γιά ἀνάπαυση στό ξενοδοχεῖο George V στό Παρίσι, ἀλλά καί γιά τήν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στό Βατικανό. Θά δεχθοῦμε ὡς ἀληθῆ καί θά σχολιάσουμε ὅσα ὁ ἴδιος λέει, καί ὄχι ὅσα δημοσιογραφικές πληροφορίες μεταδίδουν. Σημειώνουμε, πάντως, ὅτι γιά τά συχνά, «ἰδιωτικῆς φύσεως», ταξίδια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου οὐδεμία ἐπίσημη ἀνακοίνωση ἐκδίδεται, ἀφήνοντας ἐλεύθερο τό πεδίο στους δημοσιογράφους νά τόν ἀναζητοῦν καί νά μεταδίδουν ὅσα αὐτοί ἀντιλαμβάνονται.

Λέει, λοιπόν, ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀπαντώντας στόν ἡλικιωμένο πιστό γιά τή διαμονή του στό Παρίσι: «τό ξενοδοχεῖο πού ἔμεινα στό Παρίσι εἶναι 4 ἀστέρων. Ποῦ ἔπρεπε δηλαδή νά μείνω; Σέ 2 ἀστέρων;». Ἔλα ντέ! «Πρῶτος» εἶναι, ὄχι ὁ «πάντων ἔσχατος καί πάντων διάκονος», ὅπως ἔλεγε κάποιος ἄλλος κάποτε πρὶν ἀπό πολλά-πολλά χρόνια.

Λέει ἀκόμα, ὅτι τά ἔξοδα παραμονῆς του στό ξενοδοχεῖο, ἐν ἀγνοία του τά εἶχε καταβάλει φιλική οἰκογένεια. Τό διεπίστωσε ὅταν πῆγε στό ταμεῖο νά πληρώσει. Ἐπειδή κάποιοι πιστοί ἔχουν ἀνάγκη ὀλιγοήμερης παραμονῆς στό ἐξωτερικό, π.χ. γιά λόγους ὑγείας, ἀλλά δέν ἔχουν τήν οικονομική εὐχέρεια, πολύ θά ἤθελαν νά εἶχαν φιλικές, ἢ ἄλλου εἶδους σχέσεις μέ οἰκογένειες διατεθειμένες νά τούς διευκολύνουν μέ τά ἔξοδα παραμονῆς τους. Ἀλλά δέν ἔχουν. Θεωροῦμε, λοιπόν, πιθανό ὅτι καί ὁ κ. Χριστόδουλος θά ἔχει γίνει «φιλική οἰκογένεια» γιά κάποιον, προσφέροντας τά λεφτά, πού δέν τοῦ κράτησαν στό ταμεῖο. Δέν ἔχουμε ἀπαίτηση νά κάνει κάτι περισσότερο, διότι, ὅπως λέει, «δέν διαθέτει περιουσία. Δέν ἔχει μετρητά σέ τράπεζα, οὔτε διαθέτει πιστωτική κάρτα. Αὐτά τά γνωρίζει ὁλος ὁ ἑλληνικός λαός». Μόνο κάποιοι εὐσεβεῖς, τά «γεννήματα ἐχιδνῶν», ἀμφισβητοῦν τήν ἀκρίβειά τους.

Καί παρακάτω: «Παρουσιάζουν τό γεγονός ὡς σκάνδαλο... αὐτοί πού ζοῦν μέ χλιδή καί προκλητικότητα, ἐξαπατῶντες τόν ἑλληνικόν λαόν».

Ἐννοεῖ τούς πολιτικούς. Καί προσθέ-
τει: «*Στό διπλανό ξενοδοχεῖο τῆς ἰδίας
κατηγορίας μέ ἐκεῖνο πού ἔμεινα ἐγώ,
διέμεινεν,... ἤ κ. Γιαννάκου, ὑπουργός
Παιδείας... Γιά τήν περίπτωσιν τῆς
οὐδείς ἐνδιεφέρθη. Μόνον γιά ἐμέ...*».
Τόν καημένο! Δέν μπορεῖ νά ζήσει τή
ζωή τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, ἀρσενι-
κοῦ ἢ θηλικοῦ γένους, μέ χλιδῆ καί
προκλητικότητα, ἐξαπατώντας τό λαό
μέ τό ἀζημίωτο, καί τό φέρει βαρέως.
Μόνο, πού ἐκεῖνοι κάθε 4 χρόνια κρι-
νονται ἀπό τόν ἐξαπατημένο ἢ μή
λαό.

Σέ παρατήρηση, ὅτι θά μπορούσε νά
πάει σέ μοναστήρι, ἄν εἶχε ἀνάγκη
νά ξεκουραστεῖ, λέει: «*Στά μοναστή-
ρια ἔχω πάει πλειστάκις καί τά ἀγα-
πῶ. Ἄλλά ὅταν θέλει κανεῖς νά ξε-
κουρασθῆ προτιμᾷ ἄγνωστα μέρη γιά
νά ἔχει ἡσυχίαν... Θά ὑπάγω λοιπόν
καί θά μείνω σέ κάποιο ξενοδοχεῖον*».
Πόσο σκληρῆ εἶναι λοιπόν ἡ καλογε-
ρική! Καλύτερο γιά ἀνάπαυση εἶναι
τό πολύβοο, κοσμοπολίτικο Παρίσι,
τό Μιλάνο, ἡ Γενεύη, κτλ., ἀκόμα καί
γιά ἐκείνους, πού ἔχουν δώσει ὄρκους
γιά νήψη καί ἄσκηση! Νά κάτι, πού
δέν τό εἶχαμε φανταστεῖ.

Γιά τήν ἐπίσκεψή του στό Βατικα-
νό παραπονεῖται γιατί σχολιάζεται
δυσμενέστερα ἀπ' ὅτι ὁ Πατριάρχης
κ. Βαρθολομαῖος, πού «*ἔχει μεταβῆ
ἐπανειλημμένως στόν Πάπα καί μά-
λιστα περιβληθεῖς μανδύαν κ.τ.λ.*».
Καταλαβαίνουμε τό παράπονο τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου. Τουλάχιστον, ἄν τό
πρωτόκολλο τῆς ἐπισκέψεώς του εἶχε
κάτι ἀπό τήν αἴγλη τῶν ἐπισκέψεων
τοῦ Πατριάρχῃ, ὥστε νά φορέσει καί
ἐκεῖνος μανδύα... Τότε χαλάλι ἡ κρι-

τική! Βέβαια, ὡς νομικός γνωρίζει ὅτι,
ὅταν κάποιος ἀδικοπραγεῖ, δέν μπο-
ρεῖ νά προβάλλει ὡς τεκμήριο ἀθωότη-
τας ὅτι κάποιος ἄλλος διαπράττει τό
ἴδιο ἀδίκημα, ἐνδεχομένως, σέ μεγα-
λύτερο βαθμό. Τό παράπονο, ὅμως, πα-
ράπονο, γιά τή μεροληπτική σέ βάρος
του μεταχείριση.

Παραπονεῖται ἀκόμα ὁ κ. Χριστό-
δουλος γιά μεροληψία σέ βάρος του
καί σέ σχέση μέ τόν ἅγιο Μάρκο τόν
Εὐγενικό: «*Τό ὅτι μιλήσαμε μέ τόν
Πάπα καί εἶπαμε ὅτι θέλουμε ἡ Εὐ-
ρώπη νά παραμείνει χριστιανική, εἶ-
ναι ἐφόμαρτο; Τότε γιατί καί ὁ ἅγιος
Μάρκος ὁ Εὐγενικός μέ τίς ὄρες καί
μέρες μιλοῦσε μέ τόν Πάπα ἀποκα-
λώντας τον μάλιστα καί μέ τόν τίτλο
ἀγιώτατε;*» Ἀπ' ὅτι γνωρίζουμε, ὁ ἅ-
γιος δέν μιλοῦσε μέ τόν Πάπα γιά νά
ποῦνε τό αὐτονόητο, ὅτι ἡ Εὐρώπη πρέ-
πει νά μείνει χριστιανική. Μιλοῦσε
γιά τίς δογματικές καί ἐκκλησιολογι-
κές διαφορές μεταξύ Ἀνατολῆς καί
Δύσεως. Κατ' οὐσίαν, ἔθετε ὑπό ἀμ-
φισβήτηση τό ἀλάθητο παπικό πρω-
τεῖο καί προσπαθοῦσε, ἀνεπιτυχῶς,
νά πείσει τόν Πάπα νά τό ἐγκατα-
λείψει. Ἄν τέτοιος ἦταν ὁ σκοπός τῆς
ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου στό
Βατικανό, ἄς τήν ἐπαναλάβει ὄχι μιά
καί δυό, ἀλλά πολλές φορές. Θά ἔχει
τήν συμπαράσταση ὄλων τῶν Ὀρ-
θοδόξων. Σ' αὐτή, βέβαια, τήν περί-
πτωσι, ἄς ξεχάσει τίς «ἀδελφικές» δι-
αχύσεις καί τούς ἐναγκαλισμούς μέ
τούς Ρωμαιοκαθολικούς ὁμολόγους
του. Τό πιθανότερο εἶναι ὅτι σύντομα
θά βρεῖ τήν πόρτα κλειστή ὡς *persona
non grata*.

Μακκαβαῖος

